

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:
Aribau 3g.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

PREU DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger 20 rals.

LOS PATRIOTEROS.

NATURALMENT que engresca alló de poder cridar viva y treure quatre emblemas més ó menos artístichs y estètics, y estar à punt d'enrogallarse fent discursos, y correr al derrera del primer que surt ab un pendó ab lletres que miran per tots costats.

Alló de formar grupos al pla de la Boqueria, armant polémicas, que generalment los contrincants no saben de qué se las heuen, es molt deliciós.

Tot es parlar de las foras del contrari, dels recursos ab que conta, dels barcos que posseheix, si l'enemich es estranger, ó dels generals que poden posarse al frente de la defensa de lo que 's vol enderrocar, si es nacional lo moviment.

En los cafés, en las tertulias, en lo menjador de casa, jugant al solo ó al tresillo, etc. etc., no 's parla d'altra cosa que de lo que succeheix, lo més gallina resulta lo més valent; lo més valent demana prudencia y sensatesa; lo prudent pert los estribos y 's desfoga, y 's fan discursos à estil de 'n Lustau ó en Roig y Minguet, y 's recitan poesias patrióticas com las dels germans Martinez, y 's tiran plans guerreros que ni 'ls de 'n Martinez Campos.

Aquesta gent, es capàs d'alarmar à tot un poble. Arreglan meetings, organisan manifestacions, en qualsevol comedia tracti de lo que 's vulgui encara que passi avans de l'era cristiana hi posan escenas bullangueras, y xistes que res hi tenen que veure, ridiculisant à personatjes contemporanis, que es com si surtis un romà del temps dels Cèssars ab barret de copa alta y espardenyas.

Tot aixó segueix be mentres no 's acosti la hora del perill, pero quan arriba la ocasió, lo qué més y 'l qué menos s' amaga en un racó de casa, y no surt fins quinze dias després de passada la gresca, perque com tenen dona ó fills ó pares vells, no poden arrostrar lo risch de deixarlos sense 'l seu amparo. Tenen de fer lo sacrifici del seu patriotisme à fi de salvar la tranquilat de la familia.

Aquesta gent, donchs, no deuria ficarse en res.

Altres n' hi ha que sense fer tans bolados suspesan las cosas y las mesuran y treuen en clar las consecuencias que 'n poden prevenir y obran segons las circunstancias se presentan.

Entre 'ls uns y 'ls altres patrioters la elecció no es duptosa. Sempre n' hi ha hagut y n' hi haurà dels primers y dels segons també. Pero 'ls primers son los que ó be llensan à perdre ó be 'n treuen més profit de qualsevol causa, y 'ls últims ó be no s' hi fican ó be 'n surten mal dits y ab las mans al cap y las butxacas buydas.

Encara quedan alguns tipos de la Jamancia y que prengueren part en aquella série de bullangas dels anys 54 y 56. Son gent que tot ho troba pla y no hi ha ningú més valent que ells, y es que ignoran que avuy l' art de la guerra ha fet tals progressos en la invenció d'armas pera destruhir als enemichs, que no hi ha dupte que aquets invents mateixos acabaran per fer impossibles las guerras.

Y la veritat, nosaltres voldriam que ja hagués arribat aquest cas, que 'ls pobles comprenent los enredos de la diplomacia en lloch de embestirse pera clavarse las bayonetas, s' embestissin ab la rialla al llavis y 'ls brassos oberts pera confondres en un impuls de germanó universal.

Digueu aixó à certs patrioters y vos miraran asombrats ó compassivament, y vos dirán que aixó ja ho saben, que es molt bonich, pero que no son ells los que deuen comensar.

Quants que s' aplegan sota l' ombra d' una bandera de vius colors, s' aixupljan després sota la mosquitera del seu llit.

Y es que tot son ombres.

NEGRE DE LA RIBA.

¡ LA RAMBLA !

¡ Oh Santa Rita gloriosa,
advocada d' impossibles !
¡ Escoltéu los ays terribles
que avuy exhala 'l méu pit !
Contempléu la nostra Rambla,
miréu l' estat en que 's troba,
y si voléu fer la proba,
arriveushi tot seguit.

¡ No 'us sembla que es un escándol
que un passeig tant agradable
se 'l converteixi en estable,
sense cóm va ni cóm vé ?
¡ No trobéu qu' es un absurdo
dir Rambla a n' aquesta via
que l' arreglan cada dia
y may arriba á estar bé ?

Es vritat que sota 'ls arbres
corra una fresca que assombra;
pero ¡ qui hi va á buscar l' ombra
si no s' hi pot dona un pas ?
¡ Qui será 'l que s' hi atreveixi
si á cada pam hi ha un abisme,
pròpi per rompres la crisma
ó quedarse sense nas !

Escoltéu y edifiquéuvs.
Cada any, quan l' hivern s' acaba,
la rasan, hi tiran grava
y ho deixan tot ben lliet.
Pero al cap de quatre dias
ja está altre cop espatllada;
vaja, vinga la brigada,
y, apa, sorra á tort y á dret.

Transcorren dos ó tres mesos,
y tot de cop ¡ plaf ! comensa
à obrirshi una zanja inmensa,
buscant... l' aygua que se 'n va.
Troban lo forat, lo tapan
y passats deu ó vint dias,
per no sé qué dels tramvias,
la tornan á intercepta.

Ara aquí hi ha *nada menos*
que tres obras comensadas,
capassas totas plegadas,
d' aburri á un sant de papé.
Hi ha cloacas, hi ha canyerias
y, per si aixó no 'ns arredra,
fins hi ha montanyas de pedra
perque així estiguém més bé.

¡ Per favor, Rita gloriosa,
advocada de impossibles !
¡ no desohiu los ays terribles
que 'l dolor me fa exhala !
Baixéu, miréu la Ramblota,
examinéula be ab calma,
y si 'us veyéu ab prou *alma*,
donéuli un bon cop de má.

C. GUMÀ.

¿ TE 'N RECORDAS ? (1)

¿ Te 'n recordas sota l' ombra
de aquell roure ab tant fullám,
que jures estimarme,
com l' aucell la llibertat ?

Te 'n recordas, vida méva,
que després ab dols plaher,
juntantse ab los téus mos llavis
mútuament nos vam dá un bes ?

(1) Del llibret *Palpitacions*, que forma un tomet de 48 páginas il·lustrat per Apeles Mestres, Carrasco, Llorens y Riu y altres. Val 2 rals. De venda en las principals llibrerias y kioscos.

¿ Te 'n recordas, te 'n recordas
que abessantnos ab amor,
dintre nostres cors sentiam
com si 'ns cremés un suau foch ?

.....

Angel méu ; jo , encara t' adoro
y l' anyoro 'l temps passat ;
no olvidis recorts tant dolços
y fes que hi poguéem tornà.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

LOS DOS ENEMICHES.

(DEL FRANCÉS)

I.

Una vegada hi havia un home que aborria a un altre home.

Aixó va passar ja fa molt temps; tant temps, que ningú sab sos noms ni la causa de odiarse mutuament.

Lo que se sab, es que 'ls dos eran braus y que son odi era implacable.

Potser aquella rancunia se fundava en historia molt trágica, potser molt fútil; ¿ qui pot endevinar si 's disputavan una diadema, un cor de dona ó una esclafolla de nou ?

Las petitas lluytas aportan á vegadas los grans menyspreus.

Y 'ls dos homes passaren sa vida buscant donarse la mort reciprocament.

II.

A dalt d' una montanya, una gran montanya tota negra de pins y tota cuberta de rocas, se posaren los dos cara á cara.

Com que aixó era en temps molt lluny, no hi havia encara ni fusells, ni espasas, ni fletxas.

L' un del homes prengué una branca d' arbre, y 's tirá sobre l' altre.

Lo segon agafá un trós de roca, y 's tirá sobre l' primer.

L' un ne surti ab l' espatlla enfonzada, l' altre ab la barra malmesa.

Quan se feu nit, s' adormiren los dos, sempre frente á frente. Y al sortir lo sol, los dos se aixecaren pera pendrer de nou, l' un son trós de roca, sa branca d' arbre, l' altre.

III.

Aixó durá molts dias, molts mesos, molts anys.

Com que eran igualment forts, igualment valents, igualment coratjosos, sucumbiren casi al mateix temps, ferits los dos sobre la gran montanya.

Una nit, com se debilitessen sas forsas, cridaren á sos fills.

— ¡ Vaig á morir, fill meu ! — digué cada hù á son hereu ; — ma sanch aborreix la sanch d' aquest home. Que ta sanch ¡ oh fill ! aborreixi la sanch de son fill.

Los dos jovincels s' acostaren á sos pares, reculliren sos últims sospirs, tancaren sos ulls, amortallaren sos cadavres malmesos en la montanya; després, gravement, posats cara á cara, cada hù sobre la tomba de son pare, prengueren l' un lo trós de roca, la branca d' arbre, l' altre.

IV.

Vingué 'l temps en que 'ls homes inventaren las espasas; los nets dels nets dels dos enemichs, s' aborrian encara, y encara 's matavan en la montanya.

Vingué lo temps en que 'ls homes inventaren los archs; y 'ls descendents dels dos rivals, seguian odiantse y seguian donantse mort en la montanya.

Y la montanya, un dia, la gran montanya tota negra de pins, se torná negra de xiprés; la gran montanya tota cuberta de rocas, esdevingué tota cuberta de tombas.

V.

Pero, certa tarde, molt temps, moltíssim temps després, los derrers hereus del dos enemichs, sanguejant, fletomant, acibillats com dos arbres partits per la centella, se miravan rabiosos.

— ¡ L' odi de nostras rassas va á extinguirse ! — digué un dels combatents á son rival.

— ¿ Per qué ?

— Tú tens un fill; jo no he pogut tenir més que una filla.

Llavors comensá altre volta la lluyta, furiosa, bárbara, desesperada.

L' odi acumulat per los sigles en la sanch dels dos

rivals, feu prodigis d' atrocitat, maravellas de salvatisme.

— ¡ Ah ! ¡ t' aborreixo per los sigles veniders ! — udolava cada hù, precipitantse sobre 'l contrari.

Y 'ls cops d' espasa s' aumentaren ab lo desitj de destrucció.

Caigueren trossos de carn, sembrant la terra de rojencas tacas; orellas, brassos, camas, com vermellenchs fruyts, se separaren dels tronchs sagnants.

Y aquells tronchs al últim restaren á terra, besant fumejanta sanch per totas sas feridas, formantne rierols que corregheren com lavas humanas, pels vessants malehits de la montanya.

VI.

Y quan no pogueren moures ni l' un ni l' altre, quan sos ulls envidrats ja no llensavan llamps de ràbia, quan sas golas no pogueren articular més que sordas imprecacions, los dos enemichs revifantse, cridaren l' un son fill, l' altre sa filla.

Los jovincels que seguian de lluny los epissodis d' aquella lluyta á mort, s' hi acostaren.

Los agonitzants, abressaren á sos fills; després, graves, tristos, palpitants, sens dir paraula, los deixaren frente á frente.

La nina que era coratjosa, pero débil, s' abaixá pera cullir la espasa de son pare.

Pero l' jovincel, que era valent y fort, sonrigué irònicament.

— Deixa la espasa, no podrás alsarla, dona, — digué compadeixentla.

Y la donzella y 'l jove, quedaren inmòvils, l' un devant de l' altre, cara á cara, mirantse fit á fit.

Era la caiguda de la tarde y 'l cel apareixia rojench. S' haguera dit que la sanch de la montanya havia pintat de porpra la blava volta. Un suau oreig feu remorejar los xiprés. Y 'ls rissos de la nina, onejant, acariciaren lo front del jovincel.

VII.

Allavoras, sonaren dos crits, dos grans crits que semblavan de ràbia y esperansa á la vegada.

— Acosteus ¡ oh fills ! — digueren los enemichs en un suprem esfors.

Y sonrient de joya, prengueren la mà del jove y la mà de la nina; després, perque l' odi continués entre sas rassas, perque aumentés, perque s' duplicés, perque fos cent vegadas més terrible, més cruel, més desastros; perque aquells dos joves se fessen més mal cent cops l' un al altre, que ab totas las branças d' arbres, totas las espasas, totas las fletxas, unintlòshi las mans, digueren :

— ¡ Estimeuse !

Y avans de morir — en la gran montanya roja, fumejant á la caiguda del sol, — varen casarlos.

24 Agost.

JOAN RAMEAU.

Per la traducció, PAU GALTES.

Ja s' ha obert un teatro d' hivern : Romea.

Una companyia dirigida per l' intelligent D. Vicens Miquel, ha inaugurat (crech que no hi haurá cap reparo en que ho considerém aixís) la temporada de la tardor (no podém dir hivern, perque encara no hem acabat l' estiu).

Dita companyia s' ha estrenat estrenant una traducció titulada *La campana de Saint Germain*. A pesar de que ab aixó de las campanas hi simpatisém, may siga sino perque portém lo nom d' una, no hi hem anat á véurela.

Respecte als demés teatros res de nou podém dir, perque continúan com sempre, á no ser que 's consideri com una novetat l' arreglo de *La Pata de Cabra* fet per lo senyor Molgosa, que ja 'ns ne ocuparem en un sueto d' un de nostres números passats.

Al Retiro, hi segueix cantant lo senyor Blanchart que per ara 's veu que no vol realisar lo milió de duros que té en lo gargamelló, segons lo seu pare. Lo baix senyor Campins está decidit á no cullir més lletra y nos sembla que sortirà ab la seva. Si, home, sí, que treballin los burros.

Al Circo Ecuestre hi ha novetat: la Palmer, aquella minyona tan caya que fá jochs malabars, ara ja balla. Nos sembla que també arribará á fer quadros. En aquest mon per guanyarse la vida, s' han de fer tots los papers del auka.

Ultimament ha debutat un clown que ha tingut la paciència d' ensenyar á uns porchs.

Nos sembla que aviat hi veurém á aquell dels aucells y la planeta.

Al Tivoli s' inaugurarà la nova companyia lirica ab aquell disbarat *De la terra al Sol*. Ja era hora que l' senyor Molas y Casas, encara que siga ab companyia, sortis per algun puesto. D' aquí en endavant, quan lo trobin, la millor pregunta que poden dirigirli es aquesta :

— ¿ Quántas vegadas l' han feta ? Y ell ab la més bona fe los hi respondrà : ¡ Tantas !

Cada loco con su tema.

BERNAT PESCAIRE.

Uns amichs nostres van anar á Port Bou, y després ab un certificat de bona salut estés per l' alcalde d' aquella població, passaren á Rosas. Pero al arribar á la patria de 'n Sunyer y Capdevila tingueren de fugir corrents perque á pesar de las disposicions del ministre de la Governació y de la patent de bona salut que duyan, volian imposárlosi set dias de quarentena en un llatzeret, no quedántlos-hi altre remey que tornar á Port Bou pera venirsen á Barcelona, sense poguer veure, nostres amichs, á una persona de la seva família que 's troba malalta á Rosas.

Tot aixó ja demostra lo embolich que regna en cuestiones sanitarias y lo poch cas que fan los pobles de las ordes emanadas de la superioritat.

Pero á nosaltres lo que 'ns estranya es, que havent denunciat aquest abús á *El Diluvio* pera que, donats los alardes de justicia que fa y lo amich que diu ser de atendre las queixas del públich, ho estampés en sas planas, pera que arribant á noticia del Gobernador respectiu, que de sobras ho deu sapiguer, se posés remey al mal, lo diari dels Laribals y 'ls Lasartes, no n' ha dit ni una paraula, sens dupte pera no enemistarse ab algun personatge molt intim d' ells, que forma part de la Junta de Sanitat de Rosas.

Aixís se 'ns diu, si be qualsevol ja s' ho pensaria aixís.

No es la primera vegada que *El Diluvio* calla, sacrificant los interessos generals als seus particulars.

Y no hi ha res mes mesquí.

Lo carrer de Sant Jeroni l' han guarnit ab espigol, que es lo que 's posa á las crias de canaris quan cambian la ploma.

Deu ser que aquells vehins fan la muda.

Lo senyor Alegria ha fet posar un remittit pels diaris manifestant que uns artistas que tenia contractats en lloch de venir á cumplir sos compromisos, han fugit directament de Madrid cap á Fransa.

De lo qual se deduheix que lo senyor Alegria s' ha posat de malhumor.

Será lo primer cop que haurém vist á l' alegria enfadada.

Una senyora está tan alarmada ab aixó de las Carolinas, que l' altre dia al arribar davant de Betlém se 'n va tornar tota esporuguida.

— ¿ Qué tens ? li preguntá lo seu senyor.

— Que ja hi som. La Rambla es tota plena de barricadas y fossos.

— ¿ Y per so t' has espantat ?

— Ay ! ay ! no hi fet més que lo que tú feyas allavors de la República. Encara no sentias un toch de corneta, en que fos lo del nunci, ja no 't movias d' aquell puesto.

Lo senyor Durán, que va tenir 4000 pessetas pera comprar un tros de fusta, diu que no te diners pera publicar lo romanso contra LA HONORATA.

¡ Ah malgastador !

Nos sembla que aviat haurá de tornar á fer formas pera 'ls sabaters.

Lo senyor Rahola no ha publicat cap més tomo de poesias. Lo qual es molt de sentir en aquets temps en que necessitém cosas pera divertirnos.

D'allò que varem dir del rellotje d'or, no se'n sapigut res encara.

Es que de tan fondo que deu estar, costa molt de sortir.

Hi haurà alguna irregularitat de per entremitj?

Al senyor Botey, que examina las ayguas, li recomanem l'anàlisi del cap del redactor d'un periòdich del carrer de las Beatas.

Nos sembla que aquest literato te'l cervell aigualit, y per lo tant ple de microbis.

Està acabantse la vida y miracles d'un tal senyor Jubany, redactada per una colla d'inglesos.

Lo més difícil es ferli lo retrato, porque la seva cara es una ganyota seguida.

Lo senyor Cort permaneceix retirat en la seva Tebaida del Poble Sech.

Sembla l'invàlid de la literatura, ó millor dit, lo representant de la literatura invàlida.

Senyor Riba y Lledó: ¿los tortosins son catalans ó valencians?

Fa temps que no's parla del senyor Pirozzini.

Quina llàstima que no tinga una condecoració alemanya pera exhibirse renunciantla y donar a la estampa un de sos ampulosos escrits!

Es lo que 'ns agrada d'ell, aquell modo de dir molt pera no dir res.

Lo senyor Coca y Collado ara s'ha domiciliat a Sant Martí de Provensals.

Pera guanyar la flor natural del certamen exclusiu d'aquella localitat.

No hi ha dupte.

Desenganyis, senyor Gorila, per més que vosté diga y hagi corregut las Andalucías, necessita molts

cops de ribot pera escriure com en Campoamor.

Fassis treure uns quants encenalls per lo senyor Llorens y Riu.

Lo primer d'Octubre comensará en la Rambla de las Flors la competencia entre'l gas y la electricitat, y al cap de mitj any nos dirán qui haurá guanyat.

Aixó durará més que unas relacions amorosas.

No necessitan tan pera coneixers un futur sogre y un futur gendre.

Lo senyor Costa, armer del carrer Nou, tenia un cartell en los seus aparadors anunciant un remey pera matar lo cólera.

Queda donchs demostrat que 'ls instints del senyor Costa son molt sanguinaris, porque no ven res més que cosas per matar.

Y tan divertit que's creu esser!

Alguns barcelonins han observat que a las primeras horas del dia surten moltes ratas de las clavegueras y aixó 'ls te alarmats.

Home, lo remey es molt senzill: se proveheixen de gats, que per ara no 'ns ne faltan: en Gomila, en Vidal del Poble Sech, en Narin, en Gambetta, en Sibeca, etc. etc.

Jo 'ls hi asseguro que als quatre dias ja no hi hauria ratas, ab la farum los coneixerian.

Lo senyor Lustonó diu que ha portat als tribunals a Los Monigotes.

Com los hi ha portat, á bras ó á coll-y-be?

Vaya un exemple de simpatia que 'ns donan los madrilenyos.

Tot aixó sembla fill de la enveja.

Senyors de La Revista literaria, a principis del any 1884 varem pagar molta gent tota la anualitat pera la suscripció d'aquell periòdich, que va deixar de sortir faltant repartir als suscriptos dos números.

Que 'ls havém de donar per perduts? En aquest

cas los abonats merexian una satisfacció, y vostés van despedirse a la francesa.

Si ho haguessin fet los pigmeos de la literatura, com deyan en La Llar, quantas se'n haurian sentidas!

Senyor Casanovas: ¿que no hi te res que veure vosté?

Senyor Gomila, no cal que dissimuli: ja li hem vist las unglas, la cua y las orellas.

A vosté ab lo temps li aixecarán un monument en lo Poble Sech, ab la següent inscripció:

INRI.

que voldrá dir:

IMATJE NATURAL REY ILUSOS.

Y la posteritat s'hi aturarà al vespre com s'atura en certas cantonadas que no hi ha municipals.

ARGUMENT FISICH PER AFEIR ALS MORALS QUE APOYAN LO DIVORCI.

Lo cós humà se renova cada set anys.

Al cap dels set anys no queda res de la pell, de la carn dels ossos; en una paraula, la humanitat de la persona ha canviat tota.

Ab aixó al cap de set anys de matrimoni, la dona ab qui un home's va casar, ja és un'altra dona y l'home un altre home.

Velshiaquí.

Té'l gran vici en Joan Cassarro

de renyar sens reflexió,

y, vinga ó no vinga á tó,

á tothom tracta de burro.

No comprenent l'ignorant,

que tal nom ningú 'l mereix

ab més rahó que 'll mateix

que tant l'està prodigant.

En la primera reunió tinguda per la Junta patriótica ab la asistencia de representants de tots los diaris de Barcelona, lo senyor Lafont, de La Correspondencia Catalana, va retirarse per estar en discordança ab tots los demés companys.

Y fent formar als delincueuts los hi llegeix la fatal sentència.

Pero entenemnos; lo condemnat á mort no es lo company sino 'l militar cobart.

¡Oh Deu! ¿qué es lo que veu?... Los quatre morts dormint com benaventurats prop la llar de foch.

Convensut de que no's tracta de morts, sino de desertors que ab la calor del nou dia han retornat al cos de guardia, dona un cop d'ull á la ordenansa.

Lo motiu de la diferencia de pensament, en lo fondo era entra la llibertat y l'absolutisme, y va prevaleixer l'últim.

La passió moltes vegades se sobreposa al coneixement.

Un aplauso al senyor Lafont.

Diu *El Diluvio* alegrantse, que molts comissionats alemanys s'han donat de baixa en la contribució industrial perquè no fan cap negoci.

Com a conseqüència d'aqueixas doctrinas, lo dia que tinguem alguna cosa ab Inglaterra, haurém de deixar d'anar en ferro-carril, perquè la invenció de la locomotora es anglesa.

No 'n volíam saber d'altre.

Sembla que ara totes las Societats las han pegadas per voler construir barcos de guerra.

Més valdria que fossin mercants pera que progressés lo comerç.

Tot alló de que fora convenient que s'enceguesin fogueras pels carrers y que la gent procures divertirse, comensa a ser censurat per los mateixos que ho propagavan, puig las orgas que serveixen pera que 'l vehinat se distregui, los hi fan ja mal de cap, y 'ls fochs diu que 'ls hi omplen la casa de fum.

Aviat no sabrém com tenim de portarnos.

Lo senyor Mollà deya l'altre dia, en un rotlló ahont se parlava de la cuestió del dia:

— Ningú més patriota que jo. Vegin quan temps fa que he renyit ab l'Alemanys.

Lo desconegut ti-pógrafo D. Diumenge Casasnovas se n'ha anat a las Carolinas en cos y ánima.

Los alemanys lo persegueixen perquè temen qu'ell sol es capàs de recuperar lo perdut.

Ja ho deyam nosaltres que aquest tipo buscava la berduda.

Lo senyor Narin, l'acaudalat banquer, ha trasladat sas oficinas en lo Café Suis, a las primeras taulas entrant per la Rambla.

Váginlo a veure, que no 'ls farán pagar entrada.

Lo dia 20 d'aquet mes acaba 'l plasso, pels que vulgan insertar endevinallas, xaradas, etc. etc., en lo número extraordinari.

Los que enterats de las condicions s'han compromés, que passin a recullir las contrasenyas ó del contrari las donarém a n'als demés que ho han sollicitat.

XARADA.

Tota persona te prima;
la segona es musical,
tercera es lletra vocal,
y 'l tot usa aquell qu'estima.
Car lector, rumia un poch
y prompte sabrás qui soch.

AREDNABAL.

ROMBO.

• • • • •
• • • • •
• • • • •

Sustitui 'ls pichs ab lletres que vertical y horizontalment la primera formi una consonant; la segona, cosa que crema; la tercera, utensili per posar roba; la quarta, part del mon; y quinta, un altre consonant.

BARAT Y LLUERNA.

Las soluciones en el número próxim.

A lo insertat en lo número anterior.

XARADA.— Esmoladora.

CONVERSA.— Call, nou.

ROMBO.— C
g o t
C o l o n
t o s
n

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Un Infusori. Com a la Redacció som tretze, necesitem tretze llibres com lo que 'ns envia, haventne rebut un cara 'n faltan dotze. — A. Juliá Pous. Li publicarem qu'li toqui 'l torn. — Angel Musté Alesella. Son trevall que en capella. — M. Fich. ¡Jo 't flich! — Joseph Blanch Romaní. Vosté sembla un D. Juan, sempre dedica vers a xicotas diferentes. — Vilaret de E. de L. Se donará portador en la redacció. — Venturita de Reus. Es ind pensable enterarse de las condicions. — Joseph Bellu Vosté no ho fa tan malament, pero de lo que 'ns em no 'n podém insertar res. — Frederich Olivé. Vosté es ser molt jovenet, sino per la edat per la ignocencia. Sembla que es d'aquells que van per tot arreu dihent son periodistas pera donarse una importancia tonta. criguins que 'ns diverteixen molt las sevas cartas. — Agust Boix. S'ha de deixar veure. — Barat y Lluerna. Ap fitarem alguna cosa. — Un colérich de Lleyda. Id. — C simiro Imbert. Ab la seva ja passan de cent las cartas desafio. Queda acceptat. — Joseph Molas. La poesia es m llarga. — J. Copa. Los seus treballs son la del dolor. Ramon Serrat y Noy de la Mare. Ja ho saben, sempre tinguin gust. — Antonet P., C. G., A. R. Milans, E. G mero, J. Prats y N. Moltes gracias. — Un Licorista. En hins unas quantas dotzenas de ampollas. — Un Trompet No 'ns parli més d'aquell mort del buyt.

Sols s'han presentat dos senyors a donar la solució la Xarada del número passat. Lo primer fou en Comp y Fages a qui entregarem los tomos de la *Historia de Catalunya*, que 'ls ha posat a la llibreria y li adornan molt.

Per la R. lo Sub-Director J. AYNE R.

Barcelona: Tipo-lit. de C. VERDAGUER, y Lluís Cerdà Ensanx.

Lo cas es perillós, la ley terminant. Deu fusellar a sos subalterns, ¡a sos amichs!

¿Cóm cumplir ab la amistat sens faltar a la ordenansa?... Lo cabo Rodriguez, — home petit ¡pero!... — se sent inspirat; medita, y escriu de son puny y lletra la sentencia.

Sentencia

Ha tendido que las fuerzas de mi
mando sean avundonado en el
papelero
Convidando que esto es falta a la
ordenanza
asimilando. cargo de que esto es desobediencia
Y suponiendo que este delito este castigado
en el artículo 40000 de la ordenanza
con la ultima pena
Se constituido en tribunal por la Gran de la
constitucion fallo
que los 4 individuos de sextos Gomez
Lopez Perez y Sanchez sean pasados
por las armas por los cuatro ombres de
mirando Sanchez Perez Lopez y Gomez
Ha 31 de diciembre 1820
Y el cabo Rodriguez

Aquest es lo tan important document.